

na känsla, att låta det sanna och sköna, som fanns hos dem båda, utvecklas på egen grund för att samtidigt kompletteras med hvad den ene eller andre kunde ha det rikare, skulle sedan som två de bästa vänner, gemensamt inympa sina skatter på den eller de tefningar som, frukter af dem båda, skulle lämnas i deras vård.

Arbetet skulle gå som en dans, arbetstimmarna rinna han som minuter för ett barn, som jollar i moderns sköte, och skulle än armodet komflä och hugga sina knottiga fingrar i hans bröst för att söka draga honom ned, skulle en blick i hennes mörkblå ögon, som strålade mot honom i kärlek och förståelse, jaga alla bekymmer på dorren och mångdubbla hans arbetskraft.

Ja, så hade han tänkt sig det. Och nu?

Men han hade tänkt mycket mera och mycket längre fram i tiden.

Han hade funnit sig själf gammal och grå, men glad och förtrostanfull, tackam mot försynen och henne, som han gift sig med, därför att han inte kunde vara henne förtän, omgifven af både egna tefningar och deras skott. Ett lugnt stilla samliv med afstannstänning och helgidsfrid och med strålar af sol an i det sista öfret den lugna ytan, en bild af deras eget lif.

Ja, så hade han tänkt sig det. Den tokige gossen. Och nu?

Och nu? Nu var lifvet intet lif, hemmet intet hem, helgedomen ingen helgedom.

Och dock var det inte mer än speciellt fyra år sedan han knäböjde inför sin nyss vordna hustru, trots sin lösa äktenskapsköt, gåta endast genom att gifva och taga några tomma löften. Att gifva sig är en farlig sak. Fyra år. Fyra sinom fyratio tycktes de honom.

Men fastän det visserligen ej var längre tillbaka i tiden än dessa fyra år, var det honom ändå omöjligt att säga, när det band, som skulle hållit dem samman, började svikta och till sist brast.

Det hade så småningom gått darhen, att någon återvände ej mera gafs.

Första ngen han märkte, att inte allt var, som det borde vara, lade sig vissheten härom som en blytyngd öfver hans bröst. Det öfverraskade honom i form af ett snasigt rent af brutalt svar på en helt enkel fråga om, som inte hade kraft mer än ett enkelt ja eller nej.

Han gick till sig själf utan att spara sig men kunde inte finna annat än att denna hans fråga hade framställt ungefär på samma sätt som tusentals andra förut, utan afsikt att stöta eller sårta, dessutom en sak utan allvikt och uttalad rent af bara för att fylla en lucka i konversationen.

Hvarför? hvarför frågade han sig upprepad gånger, och hans tankar började kretsa omkring och fäste sig vid allt, som passerat under dagens lop.

Men, det lyckades honom inte finna något, som från hans sida kunde ha gifvit henne anledning till att uppträda så.

Slutligen gick det rundt i hans hjärna, och med våld slet han sig lös från den oblyggliga tvångsföreställningen.

Strunt. En bagatell det hela. Något får man väl också följa.

Men "det hela" var ingen bagatell.

Det hela bestod i intet mer och intet mindre än att han var radd för att spegla sig i svarets källa, radd för att han vid en närmare undersökning just skulle le ha träffat på, hvad han mest af allt fruktade, att finna, att hans och hans vilje tro, var modigt, trofast af rit en källare, som på grund vid hvarandra af ett alltför kraftigt flöde fört upp tillfalligt slag till ytan, och ingenting utan att själva källan var grumlig.

Att undfly en fara, som man ser hota och som man innerst inne känner att man inte kan undgå, utan att den med logisk nödvändighet måste komma igen, för eller senare, det är en gemensam här, och samman bara flydde, för andra gången

och för tredje, fjärde och femte se, at det var han som haft rätt och hon orätt.

Han satt en lång stund och funderade på detta. Så öfvertygade han sig själf om, att den expeditionen skulle misslyckas, tände sin cigarr och gick.

Det var inte, första gången han på det sättet gått från sitt hem, gått för att kunna gå ifrån sig själf. Han gick utan mål, gata upp och gata ned, till en början fullkomligt apatisk, utan att kunna tänka en själfständig tanke, endast med ett tryckande vemod öfver sitt sinne.

Då han kom hem, satt hans hustru ännu och snyttade. Den lilla låg i godan ro i sin pyjliga säng, alldeles omedveten om den klyfta, som han, oskulden själf, rest mellan de två, som varit de första att med glädjestrålade blickar mota hans inträde i denna jämmerdal.

Att se en kvinna gråta — undergifvet, stilla, utan ord, det förmådde han inte. Då sjönk genast gifvets och ofördragsamhetens spöke ned till själens mest oäktnliga schakt, och en känsla af lifgivande försynlighet lade sig öfver hans trötta ande.

Där hon nu satt med huvudet något nedböjdt och de tårade ögonen fästa på det arbete, som hvilade i hennes knä, slog honom genast den tanken, hur litet hennes utseende undergått någon förändring, sedan den dag då de första gången talade om tro och löften, och han häpnade öfver, att de på senaste tiden nästan upphört äfven med de yttre tecknen af tillgifvenhet och ömhet.

Nu lyfte hon upp sitt arbete och han såg hennes händer darra. Sakta gick han fram och strök vid tinningen hennes guldblöda, vågiga hår. Hon lutade sitt huvud mot hans bröst, och han höjde sig ned öfver henne och kysste hennes pannan.

Hvar för skola vi vara sådana mot hvarandra? hviskade hon.

Ja, Gud gifve, jag kunde få ett svar på den frågan, sade han och röstens skalfade af, rörelse.

En afton, då han nervös och uttröttad kom hem efter en ansträngande dag, föreslog han att de skulle gå ut och hora litet musik. Det skulle bestämt verka uppriskande, menade han.

Skall du nu ut igen?

Nej, kära barnet, du hör ju, att jag önskar, att vi ska ut tillsammans.

Har du så god råd nu? Det låter inte alltid så.

Nå, så låta vi väl bli att gå ut då, svarade han trostöst. Han orkade inte mera.

Nej, för all del, gå du. Det är inte första gången du gått utan mig.

Han hade tagit till sig aftonidningen, men att läsa var omöjligt. Han lutade sig tillbaka i den bekäma länstolen och somnade.

Han väcktes af att hans hustru vidrörde hans axel.

Hvad ska vi ha till kvällen? sporde honom lägmärdt.

Tråkigt som vanligt, förmodar jag, svarade han och somnade igen.

Han väcktes af att hans hustru vidrörde hans axel.

Hvad ska vi ha till kvällen? sporde honom lägmärdt.

Tråkigt som vanligt, förmodar jag, svarade han och somnade igen.

Han väcktes af att hans hustru vidrörde hans axel.

Hvad ska vi ha till kvällen? sporde honom lägmärdt.

Tråkigt som vanligt, förmodar jag, svarade han och somnade igen.

Han väcktes af att hans hustru vidrörde hans axel.

Hvad ska vi ha till kvällen? sporde honom lägmärdt.

Tråkigt som vanligt, förmodar jag, svarade han och somnade igen.

Han väcktes af att hans hustru vidrörde hans axel.

Hvad ska vi ha till kvällen? sporde honom lägmärdt.

Tråkigt som vanligt, förmodar jag, svarade han och somnade igen.

Han väcktes af att hans hustru vidrörde hans axel.

Hvad ska vi ha till kvällen? sporde honom lägmärdt.

Tråkigt som vanligt, förmodar jag, svarade han och somnade igen.

Han väcktes af att hans hustru vidrörde hans axel.

Hvad ska vi ha till kvällen? sporde honom lägmärdt.

Tråkigt som vanligt, förmodar jag, svarade han och somnade igen.

Han väcktes af att hans hustru vidrörde hans axel.

Hvad ska vi ha till kvällen? sporde honom lägmärdt.

EN MARTENS GAS.

Med sin vanliga iderikedom och välvilja föreslog Jimson att jag skulle köpa en gas och goda den till Martensdagen. Det låt sig förstås, som han framstälde saken, men nu har jag så länge varit öfver för hans ideer, att jag, när han nästa gång blef anfadad af en sådan, annar honom transportera den på någon annan än mig.

Du köper bara en gasunge förstår du, sade han. Den kan du ha hvar som helst; den behöfver bara mat och litet vänlig behandling, men huvudsakligast mat. Du måste förstås propa i honom så mycket föda som möjligt, tills det blir tydligt att servert på bordet. Det kostar rakt ingenting, vet du hvad, gäss äta allt möjligt, och tänk hvilken rolig lekkanrätt den blir för dina barn!

Jag följde Jimsons råd och köpte en så kallad gasunge, och det får jag säga, att med afseende på aptit öfverträffade den mina vildeste förväntningar. Jag skulle aldrig ha kunnat tro att en levande varels förmådde stoppa i sig en så blandad föda.

Min gasunges dagliga matbestånd uppgöt tre, fyra rågade matbestånd af fall från köket, en blandning af metmask och larver från gården, och så mycket grönaker den kunde komma öfver.

På en enda dag åt han upp hela min skörd af radisor, och innan en vecka var gången voro alla mina kålrotsplanter försvunna, min kruspersilla hörde fortiden till, mina rofvar hade inga stjälp-karm, och dessutom hade han gjort ett kraftigt anfall på krotplanen.

Allt detta kunde jag ha funnit mig i, men det usla kräket blef intet fetare. Kvällen och morgon undersökte jag honom orolig och vid månadens slut kunde jag ha gått ed på att han inte lagt på sig ett enda gram.

Saken var den, att jag hyst misstro till gasungen från första stund; jag trodde nämligen inte alla att den öfverhufvudtaget var någon unge, och det sade jag också till den förre ägaren.

Innan jag betalade de fyra kronorna, men han svor på att det var en unge. Jag försökte en gång öfvertyga mig om hans äkthet genom att titta honom i näbbet (Jimson hade sagt att det var ett godt sätt), men i fjorton dagar efteråt måste jag begagna vänster hand, när jag skref.

Det är rent förunderligt, hvad alla slags djur tycka om mig. Jag behöfver bara gå ut i trädgården med en smörgås i hand och ropa "Finne! Finne!" (mina pojkar hade gett gasen det namnet till följd af en liten utväxt den hade på huvudet), och strax slutade den sällskapliga fågeln att ruska i mina krysanter, kom vaggande öfver gränsplanen och följde mig sedan hack i hal, hvart jag gick, som om vi varit kamrater i hela vårt lif.

Hade inte skoldpaddan varit skulle jag ha kunnat kalla Finnes hela tillvaro för en enda lång, lycksalig måltid. Men skoldpaddan, som jag naturligtvis endast använder för att jag myror och annat småvildt, brukade ibland slå sig ned i mitt hvitkålsland och förfäga sig, och jag är säker på att det retade Finne. Jag tror, att han tyckte att det var skandal, att hans snälla hushondes hostskörd skulle plundras af ett blott och bart två-kronors kraldjur, och många gånger såg jag honom smyga sig bakom skoldpaddan i hopp att få ge den ett ordentligt hug i huvudet.

Men skoldpaddan var alltid för snabb i vändningarna för honom, tills slutligen en dag den intelligenta fågeln tog ett saftigt sallatsblad ur sin egen matspann, släppte det framför skoldpaddan och satte sig sedan att talmodigt invänta, att den skulle börja äta.

Denna sena förjagade sista skymt af mitt tvifvel. Jag skaffade mig alla böcker om fjäderfä, som jag kunde uppräffa — studerade artikeln "Gäsen" och fann, att den stundom kan uppna en häpnadsväckande ålder. En humoristisk författare skriver: "Gäsen är en fågel, som icke sällan blir femtio år, hvar efter den anrättas till middag i ett eller annat pensionat." Ju

gädd blef jag, att jag hade köpt

en fågel af hög ålder och sällsynt intelligens.

När tiden att slakta och spisa vår gäs närmade sig, föreslog jag min hustru, att vi skulle inbjuda Jimson med fru och Jimson junior att deltaga i kalaset. Vi hade ju Jimsons förslag att tacka för att vi öfverhufvud hade någon gäs att slakta.

Och hvem skulle ombesörja slaktningen? Själft hade jag inte hjärta att slakta Finne. I några dagar hade den glott på mig med ett slags mildt förebrående i blicken, som om den anat, att slutet var nära. Men Jimson be-tänkte sig icke ett gonblick.

Jag skall göra det, sade han, och kom till oss beväpnad med ett par revolverar, en hovierknif, ett långt rep med ögla i ena ändan och en försvarlig knolpåk. Hvilken speciell döds han hade tänkt beskara vår stackars Finne, vet jag verkligen inte, men han var ute i trädgården en och tre kvartar timme, och hela denna tid var luften fylld af snattande och eder. Slutligen blef allt tyst, och Jimson kom haltande in med smuts och reifor öfverallt och frågade mig mycket syrligt, om det inte hade varit bättre att köpa en stillsam döds gäs hos fjäderfahandlaren än att skicka honom ut att kämpa i enig med det vilda kräket.

När gasen följande dag ångande i det serverades för elfva förmiddagsfulla medlemmar af familjerna Jimson och Harbottle, kom det som en dimma för mina ögon, då jag tog forskararknifven i handen, och efter ett par fåfänga angrepp på kvarlevorna af stackars Finne sjönk jag alldeles ihop.

Jag kan inte — jag kan inte göra det! nästan snyftade jag. Efter allt hvad den kära fågeln varit för mig.

Ja, det förstår jag så väl, gamle vän, sade Jimson delta-gande. Låt mig skära den åt dig!

Lattare sagt än gjort. Jimson anfall gasen an från ena, an från andra sidan. Han högg och stack i alla riktningar, men de tomma tallrikarna framför honom tycktes fortfarande skola få vara tomma återstoden af dagen. Slutligen rök en half tum af bladet af vår bästa forskararknif, och jag såg en stålblank glimt i min hustrus ögon.

Kanske kottyxan och hammaren skulle lämpas sig bättre för Jimsons sätt att skära, sade hon kallt. Det är bäst att jag går efter dem.

Men då följ Jimsons hustru i vadret. Hon sade att min hustru inte behöfde göra sig besvär — det behöfde hon inte alla. Jimson kunde mycket väl skära för hvilken vanlig gäs som helst; han var anedd för en mycket skicklig forskare, men om gasen var gammal och seg —

Efter detta tycktes rummet i hast bli fyllt af ord, och för att ytterligare öka spektaklet började mina pojkar, Harold och Cedric, stortjuta nere vid ändan af bordet och sade, att de tänkte på den där söndagen, då de hade fångat grodor och hackat sonder för att mata Finne.

Då började tvillingarne också att ge hals, och midt under detta orondöfvande larm hamnade Jimson yxan och hammaren från köket och började åter ut-kämpa sitt historiska slag med gasen Finne.

Krasch! Det härliga blåa faltet, som min hustru köpt som äkta Wedgewood i en antikvitetshandel, gick tvärslygt i bitar under Jimsons vapen, och då blef det med ens som om hela stadens befolkning strömmat in i vår matsal för att komma fram med någon anmärkning angående gass och huru de skulle skaras för. Jag har en bestämd hägkomst af, att Jimson och familj försvunno under en orkan af bevingade ord, och sedan satte vi oss lugnt ner till vår måltid af kall färstak.

DET EFTERFÖLJANDE. För att introdukera vår andra illustrerade katalog af böcker till alla läsare af denna tidning, vilka vilja skaffa sig ett nytt och intressant verk, HUSET I MEXIKO, som utgöres af en serie av teckningar af en gammal och älskad på en af våra värn som äro intresserade i goda böcker. Skrif till J. S. LEACHMAN & SON, Minneapolis.

Clark Bros. & Co. Ltd. 143 Portage Ave. East of Main St. Wholesale Stationers and Pappershandlare Winnipeg - Manitoba

Importerade Böcker

Svenska bilder, romantiska berättelser ur Sveriges historia af Orvar Dag. Ber. omfatta tilldragelser ända från Kristian Tyranns dagar intill vår tid. 479 sid. Inbunden i fint klotband.\$2.40

Två fruar. Af Henry Savage. Den berömdaste, mest spännande af denne berömda förf:s böcker. 232 sid.60c

Svensken i Soluppgångens land. Japan 1775—1776 af Milo Hallman.10c

Vid världens ända. Roman af Nataly von Eschstruth. 166 sid. 1905.60c

Biblisk konkordans. Nya testamentet. Förförd utpl. af F. Schulthess. utgifven af John Swartz. 268 sidor. 1900. Originalklotband.82c

Invalids minnen. Romantiska berättelser från trettio-åriga kriget af Wilhelm Granath. Ny, omarbetad praktupplaga. Med talrika illustrationer. 832 sidor. 1905. Inb.\$2.00

Tordenskiöldes spikklubba. En episod ur Goteborgs och dess omgifnings historia af Lodbrok. Med teckningar af D. Ljungdahl. 167 sid. 1905.50c

I granatelden vid Jalu. Skildringar och äfventyr från rysk-japanska kriget af A.O. Klausmann. Med 4 plancher. 147 sidor. 1904. Kartonerad.65c

När krigsguden talar. Romantiserad skildring af vårt kommande krig af Iwan T. Aminoff (Radscha). Med talrika illustrationer. 582 sidor. 1904. Originalklotband.\$1.75

Rysken är öfver oss! En historisk berättelse om Norrköpings förstöring af ryssarna år 1710 af Lodbrok. Med teckningar af D. Ljungdahl. 157 sidor. 1905.50c

Raskolnikow. Roman ur ryska samhällslivet af Fedor Dostoevskij. Två delar. Inbunden per del.70c

Kartonerad.35c

Hjortdödan. Roman fr. indian- och jagarlivet i Amerika af J. F. Cooper. Med många delvis kolorer. illustrationer. 240 sidor. Klotband.70c

August Blanchers Berättelser. Illustrerade af framstående svenska konstnärer såsom Carl Larsson, Bruno Liljefors m. fl. Hyrkusens berättelser.65c

En skådespelares äfventyr. 65c

En prestmans anteckningar. 65c

Tafflor och berättelser.65c

Berättelser ur St. skolmsliffvet. Tre delar.65c

Sångernas bok. Af Heinrich Heine. Översättning af Alfred Victorin. Med 2:n porträtt af författaren. Inb.70c

Ned med vapnen. Af Bertha von Suttner. Ny fullständig upplaga. Inbunden i vackert klotband.70c

Kvinnan på 30 år. Roman af Honore de Balzac. Med ett porträtt. Inb.70c

Bebodda världar. Af Camille Flammarion. Med ett porträtt och 16 sidor illustrationer. Översättning af Tom Wilson från originalets 38:e upplaga. Inbunden.70c

Huckleberry Finns äfventyr. Af Mark Twain. Översättning af Tom Wilson. Med författarens porträtt. Inb.70c

Abrahams offer. Roman från Boerkriget af Gustaf Janson. Med författarens porträtt. Inbunden.70c

En folkfärd. Af Henrik Ibsen. Med 2:n porträtt af författaren. Inb.70c

Urania. Af Camille Flammarion. Översättning af Hilda Sachs. Med författarens porträtt. Inb.70c

Sherlock Holmes äfventyr. Af Conan Doyle. Översättning af Tom Wilson. Två delar. Inbunden per del.70c

En Nihilist. Roman af Serge Stepiak. En verklighetsskildring från Ryssland af första rang. Inbunden i vackert klotband.70c

Artistblod. Romantiserade skildringar ur det skandinaviska Teater, Varieté och Cirkuslivet af Carl Muusmann m. fl. Med 20 illustrationer. 352 sidor. Bunden i elegant klotband.\$1.40

Pickwick-Klubbens efterlämnade papper. Roman af Charles Dickens. Översättning af Tom Wilson. Två stora delar. Inbunden per del.70c

Fredmans Epistlar. Ord och musik. Af C. M. Bellman. 35c

Översända böcker skickas postfritt efter betyget i mottagande. Utöfning kataloget skickas gratis på begäran.

C. RASMUSSEN PUB. CO. 126-124 S. 4th St. Minneapolis, Minn.

Fritt sändes

30 eleganta Vy-Brefkort 30

från de skandinaviska länderna och Amerika, samt Jule- och Nyårskort och vort eleganta

FICK-KALENDER för 1910 med Almanack och Annotationsbok för hvarje dag. Läst, samt fullständig atlas öfver För. Stater och den dröja världen. Allt detta till ett förfärligt billigt pris, sändes fritt till 1112 Kalkvar, som inom 30 dagar skickas oss 50c för ett års prenumeration på

Densik Familj-Journal

som utkommer hvarje månad i stort 16-sidigt format, fullt illustrerad, och innehåller stöfve och mindre berättelser, noveller, dikter, biografier, goda råd för huse och huse, smekelser osv. osv. För \$1.00 skickas Tidningen ett år samt 50 Vy-Brefkort, vort eleganta Fick-Kalendarer och 25 olika romantiska bilder, till en sammanlagd kostnad af \$1.35

För \$1.00 år \$1.35 värde. De gasa detta storslagna tillbud och skick svarat till ett beställningsremiss till Fick-Kalendarer och 25 olika romantiska bilder, till en sammanlagd kostnad af \$1.35

Professorn af ofvannämnda Tidning skickas fritt på begäran. Betalning kan skickas i Money Order eller förskott. Till Canada och Europa beräknas 12 cents mera för tidningen. Hvar som skickas oss 10 namn och adresser på landens lärover tidningen fritt 13 månader.

C. RASMUSSEN PUB. CO. 720-24 S. 4th Street. Minneapolis - Minn.